

1.

Det är nu mer än fyrtio år sedan jag första gången hörde talas om Bosse Janssons försvinnande. Detaljerna minns jag inte, men jag minns vem som berättade historien och var vi befann oss. Många år senare skrev jag en artikel om Bosse Jansson utan att jag kan påstå att jag hade tänkt på honom under tiden. Jag vet faktiskt inte vad som fick mig att skriva den gången. Någonstans i mitt minne hade historien legat inbäddad.

Martin Nauc ler var den som först berättade. Det måste ha varit h sten 1977, ett och ett halvt år efter försvinnandet, och vi befann oss i en källarlokal i Vasastan i Stockholm. Historien gjorde naturligtvis ett starkt intryck på mig. Lokalen tillhörde den revolutionära ungdomstidning där jag var redakt r och Martin frilansade f r oss. Vi gjorde jobb ihop. Jag skrev, Martin fotograferade. Och nu hade det hänt något i fallet Bosse Jansson. Det  r därför jag något så när kan tidsbestämma v rt m te där i k llarlokalen.

Eftersom jag flera gånger skrivit om fallet är det omöjligt för mig att i detalj komma ihåg vad Martin berättade den gången, det vill säga skilja på vad jag då fick veta och sedan tagit reda på. Han måste ha berättat om när Bosse försvann, något om omständigheterna kring försvinnandet och hur han själv blev inblandad.

Så här var det: På måndagsmorgonen den 5 april 1976 kom Bosse Jansson inte till arbetet på postkontoret Stockholm 4 på Folkungagatan. Han hade inte sjukanmält sig, alls inte hörts av. Någon ringde därför hem till honom, ingen svarade och eftersom han bodde bara ett kvarter längre upp på gatan – och han bodde ensam – sprang en av arbetskamraterna bort till hans lägenhet och ringde på. Ingen  ppnade. Jag har fått för mig att det var Åke Wiberg som var denne arbetskamrat. De var goda vänner, inte bara arbetskamrater, alltså brevbärare, och nästa dag gick Åke Wiberg till polisen för att anmäla att hans kamrat försvunnit. Polisen ska ha bett honom att vänta några dagar. Jansson var ju myndig, hade rätt att försvinna.

Samtidigt agerade Martin Nauc ler på sitt h ll. Enligt minnesanteckningarna i polisens akt fanns han med när två poliser gick in i lägenheten på Folkungagatan 63 sent på tisdagskvällen den 6 april.

Datum 76-04-07 Kl 00.30 Nr 577.

Ärendets art L genhetsunders kning.

Plats Folkungagatan 63,   tr.

Ev personuppgifter Bo Jansson.

Rapporterat/ antecknat av Pinsp B.Blom och pa L. Salminen

Omständigheter Tisdagen den 6.4.1976 klockan 22.40 beordrades polismännen i VD 3, Blom och Salminen, till Folkungagatan med anledning av l genhetsunders kning.

En kamrat till Jansson [sic] vid namn Martin Naudler [sic],

Blekingegatan 28 B, tfn 40 54 40 var orolig för att det hänt Jansson något.

Jansson hade ej heller varit på arbetet sedan i lördags.

L ssmed rekvirerades och dörren öppnades. Lägenheten var tom.

Dörren l stes och Naudler underrättades om åtgärden. Naudler skulle ta kontakt med arbetskamraten till Jansson och omtala att polisen varit i lägenheten.

Meddelande om åtgärden lämnades i Janssons lägenhet.

Att Martin Nauc ler varit med polisen till lägenheten – han fick inte gå in, måste stanna vid tröskeln – berättade han f r mig ett och ett halvt år senare. Det vet jag. Jag minns nämligen en detalj från hans berättelse, en detalj han nämnde och som stannat kvar i minnet och det var detta med tofflorna i hallen. Allt var i sin ordning i lägenheten, berättade Martin, prydligt och snyggt – det var en liten lägenhet, två rum och kök – förutom tofflorna innanför dörren.

– De låg rakt på mattan, rakt fram från dörren. I oordning. Allt var perfekt utom tofflorna.

Det där står i mina anteckningar från den intervju jag gjorde med Martin Nauc ler då jag första gången skrev om Bosse Janssons försvinnande, i tidningen Z i mars 1990.

I artikeln står dessutom:

- Jag minns att jag tänkte: så där skulle Bosse inte ha slängt tofflorna.

Anledningen till att han blivit "orolig för att det hänt Jansson något", som det står i polisens minnesanteckning, var att Bosse Jansson skulle ha hämtat sina försäljningsexemplar av tidningen Gnistan under måndagseftermiddagen, hemma hos Martin på Blekingegatan. Han brukade alltid komma mellan fyra och fem, alltid punktlig, och när han inte dök upp ringde Martin hem till honom, sedan till andra och fick då veta att han inte varit på jobbet. Han kontaktade polisen.

- Jag tänkte direkt att det hänt något, säger han enligt mina anteckningar.

Vi måste ta det där med Gnistan, nu med detsamma. Gnistan var Sveriges kommunistiska partis veckotidning med en upplaga vid den här tiden på runt sjuttontusen - större skulle den aldrig bli - prenumererad och därutöver såld av partimedlemmar och partisympatisörer på gator och torg, utanför Systembolag och varuhus, genom dörrknackning. Sveriges kommunistiska parti var ett maoistiskt parti, längst ut på vänsterkanten. Bosse Jansson, Åke Wiberg och Martin Nauc ler var alla tre partimedlemmar. Även jag var med. Det h r till saken.

**Ett kapitel ur Anders Sundelin:
Brevb raren som försvann (2019)**